

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sža/38/2015
Identifikačné číslo spisu:	1013200230
Dátum vydania rozhodnutia:	01.12.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Igor Belko
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1013200230.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a členov senátu JUDr. Ing. Miroslava Gavalca, PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobkyne: S. C., X. XX, XXX XX J., trvale bytom Ruská federácia, zastúpenej advokátom Mgr. Miroslavom Golianom, so sídlom Budatínska 16, 851 05 Bratislava, proti žalovanému: Prezídium Policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Hrobáková 44, 852 42 Bratislava, o preskúmanie rozhodnutia č. PPZ-HCP-BA2-2013/000687-003 zo dňa 09.01.2013, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S/32/2013-31 zo dňa 27.02.2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S/32/2013-31 zo dňa 27.02.2015 v spojení s opravným uznesením č. k. 6S/32/2013-44 zo dňa 17.08.2015 p o t v r d z u j e .

Žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Predmet konania

Krajský súd v Bratislave rozsudkom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala preskúmania rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-BA2-2013/000687-003 zo dňa 09.01.2013, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu Oddelenia cudzineckej polície P Z Bratislava č. p.: PPZ-HCP-BA6-Ž-3172-32/2012/Cec zo dňa 24.09.2012 o zamietnutí žiadosti o obnovenie prechodného pobytu na území Slovenskej republiky na účel podnikania a to pre nesplnenie podmienky v zmysle ustanovenia § 33 ods. 4 písm. c/ zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon“). O trovách konania rozhodol krajský súd tak, že ich náhradu žalobkyni nepriznal.

Krajský súd vyhodnotil námietku žalobkyne vytýkajúcu nesprávny postup žalovaného i prvostupňového správneho orgánu tým, že rozhodnutie o zamietnutí jej žiadosti o obnovenie prechodného pobytu na území SR za účelom podnikania podľa § 22 ods. 1 písm. b/ zák. č. 404/2011 Z. z. bolo odôvodnené

poukazom na ustanovenia zák. č. 404/2011 Z. z., pričom boli posudzované podnikateľské aktivity žalobkyne a dosiahnutý príjem z tohto podnikania za predchádzajúce zdaňovacie obdobie, t. j. za obdobie r. 2011, hoci podľa jej názoru mali byť pri rozhodovaní použité ustanovenia zákona č. 48/2002 Z. z. platného v období posudzovaných podnikateľských aktivít žalobkyne t. j. v roku 2011, ako nedôvodnú.

Súd poukázal na to, že žalobkyňa požiadala o obnovenie prechodného pobytu na území SR žiadosťou doručenou prvostupňovému správne orgánu 25.5.2012, t. j. za účinnosti zák. č. 404/2011 Z. z. (účinný od 01.01.2012). Správne orgány preto postupovali zákonne, keď predmetnú žiadosť žalobkyne, a teda aj splnenie podmienok na obnovenie prechodného pobytu žalobkyne na území SR za účelom podnikania posudzovali podľa ustanovení zák. č. 404/2011 Z. z. účinného v dobe podania žiadosti. Žalobkyňa bola ku svojej žiadosti o obnovenie prechodného pobytu povinná predložiť listinné dôkazy stanovené v § 34 ods. 2, 3 a 4 zák. č. 404/2011 Z. z. a súčasne bola povinná v žiadosti o obnovenie prechodného pobytu podľa § 22 ods. 1 písm. b/ (t. j. na účel podnikania) preukázať splnenie podmienok stanovených v § 34 ods. 6 cit. zákona, t. j. preukázať zisk po zdanení obchodnej spoločnosti, v mene ktorej koná, za predchádzajúce zdaňovacie obdobie minimálne vo výške 60-násobku životného minima.

Podľa krajského súdu bolo v konaní preukázané, že žalobkyňa je konateľkou a spoločníčkou spoločnosti SGM GROUP s.r.o. od 11.9.2008, ktorá v zdaňovacom období v roku 2011 mala po zdanení príjem 20.625,46 €. Podľa potvrdenia Daňového úradu v Bratislave zo dňa 14.08.2012 jej podiel na zisku po zápočte dane vo výške 4.838,07 € bol 10.312,73 €.

Pre splnenie podmienky finančného zabezpečenia stanovenej v § 34 ods. 6 zákona č. 404/2011 Z. z. by mala žalobkyňa preukázať, že jej príjem po zdanení predstavuje 11. 389,80 €, t. j. 60-násobok životného minima, ktoré v rozhodnom období predstavovalo sumu 189,83 €. Túto podmienku finančného zabezpečenia však žalobkyňa preukázateľne nespĺnila v zmysle § 34 ods. 6 zákona č. 404/2011 Z. z., a preto bolo potrebné jej žiadosť o obnovenie prechodného pobytu na území SR na účel podnikania zamietnuť.

Súd zaujal stanovisko aj k namietanej neprípustnej retroaktívite aplikovanej právnej úpravy a poukazom na právny názor Najvyššieho súdu SR vo veci sp. zn. 1Sžs/3/2013 zo dňa 19.03.2013 a dospel k záveru, práva založené skorším zákonom neboli novším zákonom spätne zrušené a zmena podmienok sa týka nových žiadostí o prechodný pobyt, resp. o obnovu pobytu, podaných po nadobudnutí účinnosti nového zákona.

Podľa názoru súdu prvého stupňa správne orgány postupovali v súlade s § 33 ods. 4 písm. c/ zákona č. 404/2011 Z. z., keď žiadosť žalobkyne o obnovenie prechodného pobytu na účel podnikania zamietli, pretože skutočnosť, že žiadosť žalobkyne bola podaná za účinnosti zákona č. 404/2011 Z. z. neumožňovala správne orgánu postupovať pri jej posudzovaní podľa zákona č. 48/2002 Z. z. účinného do 31.12.2011 tak, ako to navrhovala žalobkyňa. Správne orgány teda nemohli v predmetnej veci aplikovať iný, než platný a účinný zákon č. 404/2011 Z. z..

Krajský súd dospel k záveru, že žalovaný v konaní dostatočne zistil skutkový stav veci, vyvodil z neho správne právne závery, ktoré náležite odôvodnil, vrátane voľnej úvahy, ktorá nevybočila z medzí prípustného správneho uváženia. Nakoľko námietky žalobcu neodôvodňovali zrušenie napadnutého rozhodnutia, žalobu ako nedôvodnú zamietol podľa § 250j ods. 1 OSP.

II.

Stručné zhrnutie odvolacích dôvodov žalobkyne

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyňa v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu, že vydané rozhodnutie nemožno považovať za správne a zákonné. Poukázala na to, že nový zákon č. 404/2011 Z. z., ktorý bol prijatý 22.11.2011, kedy nadobudol platnosť a ktorý nadobudol účinnosť 01.01.2012, nemohol byť použitý na hodnotenie predchádzajúceho zdaňovacieho obdobia roku 2011, nakoľko tak ako to správne uvádza aj krajský súd, ktorý vo veci samej rozhodol, v roku 2011 bol účinný predchádzajúci zákon č.

48/2002 Z. z. o pobyte cudzincov, ktorý určoval iné podmienky obnovenia prechodného pobytu za účelom podnikania na území SR, ktoré žalobkyňa spĺňala. Zákonodarca tak prijal zákon, ktorým zmenil podmienky obnovenia pobytu za účelom podnikania na čas výkonu podnikateľskej činnosti spätne dozadu o 12 mesiacov, v dôsledku čoho podnikateľské subjekty nemohli ovplyvniť svoj hospodársky výsledok, vychádzajúc z presvedčenia, že v čase platnosti pôvodného zákona a teda v roku 2011, bude ich príjem posudzovaný výlučne podľa tohto zákona a nie podľa zákona, ktorý v roku 2011 účinný nebol. Krajský súd preto pochybil, ale na posudzovanie príjmu žalobkyne použil zákon za obdobie, v ktorom ešte nebol účinný, najmä ak taký zákon pre obnovenie prechodného pobytu za účelom podnikania nebol pre žalobkyňu priaznivejší.

Okrem toho poukázala na to, že jediným príjmom žalobkyne nebol len jej príjem z podnikateľskej činnosti spoločnosti SGM GROUP, s.r.o., v ktorej bola žalobkyňa spoločníčkou s podielom účasti na obchodnom imaní vo výške 50%, ale tiež aj konateľka, ktorá mala príjem aj z výkonu funkcie konateľky spoločnosti a to vo výške 3.511,66 €, keď súčet tohto príjmu z 50% príjmu spoločnosti po zdanení za posudzovaný rok 2011 je 13.824,39 €, čo je 72,82 násobok životného minima rozhodného obdobia. Súd na uvedenú skutočnosť vôbec neprihliadal a vo svojom odôvodnení na ňu ani nepoukázal a nevyporiadal sa s touto právne významnou skutočnosťou.

Trvala na tom, že účelom prijatého zákona, či už zákona č. 48/2002 Z. z. alebo zákona č. 404/2011 Z. z. je zabránenie umožnenia prechodného pobytu osobám, ktoré by boli pre sociálny systém SR príťažou. Ak žalobkyňa spĺňa svojim celkovým príjmom (t. j. príjem spoločnosti a odmeny konateľky) takmer 73 násobok životného minima rozhodujúceho obdobia a teda o takmer 13 x väčší zákonom požadovaný príjem podľa kritérií určených prísnejším zákonom č. 404/2011 Z. z., ktorý podľa jej názoru aj tak nemal byť aplikovaný pre posúdenie príjmu žalobkyne roku 2011, potom rozhodnutie správneho orgánu nemožno pokladať za správne ako aj samotné rozhodnutie súdu, nakoľko žalobkyňa spĺňa podmienky obnovenia prechodného pobytu za účelom podnikania nielen podľa pôvodného zákona č. 48/2002 Z. z. ale aj podľa, pre posudzovanie podmienok nepoužiteľného prísnejšieho zákona č. 404/2011 Z. z., lebo svojim príjmom nepochybne preukázala, že nie je a nebude príťažou pre sociálny systém SR, z pohľadu ktorého mala byť žalobkyňa posudzovaná.

Navrhla, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie prvostupňového súdu zrušil a vydal rozhodnutie, ktorým sa rozhodnutia správnych orgánov rušia ako nezákonné a vec im vrátil na nové rozhodnutie vo veci samej.

III.

Vyjadrenie žalovaného k odvolaniu žalobkyne

Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne odkázal na svoje predchádzajúce stanovisko k veci uvedené vo vyjadrení k žalobe z 20.03.2013, ktoré zodpovedá záveru, ku ktorému dospel súd prvého stupňa, s ktorým sa stotožnil. Zdôraznil, že žalobkyňa neuviedla v odvolaní žiadne nové skutočnosti, než uvádzané v žalobe a aj v súvislosti s námietkou o nezohľadnení ďalšieho príjmu žalobkyne za výkon funkcie konateľky poukázal na obsah rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa, z ktorého vyplýva, že túto nemožno považovať za príjem obchodnej spoločnosti a teda k preukázaniu finančného zabezpečenia v zmysle § 34 ods. 6 zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov je bezpredmetná.

Žalovaný navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť.

IV.

Právny názor NS SR

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 OSP v spojení s § 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250ja ods. 2 OSP a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z.) dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne nemožno priznať úspech. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 1. decembra 2015 po tom, čo deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk najmenej päť dní vopred (§ 156 ods. 1 a 3 OSP).

V konaní nebol sporný skutkový stav tak ako ho zistil a konštatoval súd prvého stupňa vo svojom rozhodnutí a po vyhodnotení obsahu odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu Najvyšší súd s prihliadnutím na ust. § 219 ods. 2 v spoj. s § 250ja ods. 2 posledná veta OSP konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku.

Odvolací súd sa stotožnil so skutkovými a právnymi dôvodmi rozsudku krajského súdu, ktorý dôvodne dospel k záveru, že „správne orgány postupovali v súlade s § 33 ods. 4 písm. c) zákona č. 404/2011 Z. z. keď žiadosť žalobkyne o obnovenie prechodného pobytu na účel podnikania zamietli, pričom skutočnosť, že žiadosť žalobkyne bola podaná za účinnosti zákona č. 404/2011 Z. z. neumožňovala správnomu orgánu postupovať pri jej posudzovaní podľa zákona č. 48/2002 Z. z. účinného do 31.12.2011 tak, ako to navrhovala žalobkyňa. Aplikácia uvedeného zákona č. 48/2002 Z. z. nebola možná ani z dôvodu, že pri posudzovaní splnenia podmienok stanovených v § 34 ods. 6 zákona č. 404/2011 Z. z. správne orgány vychádzali z údajov o výške zisku dosiahnutého za predchádzajúce zdaňovacie obdobie (t. j. za r. 2011). Zákon č. 404/2011 Z. z. totiž neobsahuje prechodné ustanovenia umožňujúce posudzovanie žiadosti o obnovenie prechodného pobytu podanej v roku 2012, t. j. za účinnosti zákona č. 404/2011 Z. z. účinného od 01.01.2012, v ktorej je predchádzajúcim zdaňovacím obdobím rok 2011, t. j. obdobie, v ktorom bol ešte účinný zákon č. 48/2002 Z. z. o pobyte cudzincov, podľa predchádzajúcej právnej úpravy. V ust. § 131 ods. 10 zákona č. 404/2011 Z. z. umožňuje podľa zákona č. 48/2002 Z. z. dokončiť len konania začaté pred účinnosťou zákona č. 404/2011 Z. z. (t. j. konanie začaté do 31.12.2011), čo však nie je prípad žalobkyne. Správne orgány teda nemohli v predmetnej veci aplikovať iný, než platný a účinný zákon č. 404/2011 Z. z..

Aj keď treba pripustiť, že v súvislosti s námietkou nezapočítania odmeny konateľky k zisku, žalobkyňa dôvodne vytýkala súdu prvého stupňa, že sa s ňou nevysporiadal, tento nedostatok nespôsobil nepreskúmateľnosť jeho rozsudku z dôvodu pochybností o dostatočne zistenom skutkovom stave najmä ak zo samotných rozhodnutí dotknutých správnych orgánov vyplýva, že pri výpočte zisku v zmysle ustanovenia § 34 ods. 6 zákona o pobyte cudzincov vychádzali z potvrdenia Daňového úradu Bratislava zo dňa 14.08.2012, podľa ktorého daňový subjekt SGM GROUP s.r.o. v dodatočnom daňovom priznaní k dani z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie roka 2011 vykázal základ dane a odpočet daňovej straty vo výške 25.463,53 EUR a daň po úľavách a po zápočte dane vo výške 4.838,07 EUR, z čoho vyplýva, že spoločnosť SGM GROUP s.r.o. za zdaňovacie obdobie roka 2011 vykázala zdanený príjem vo výške 20.625,46 EUR, pričom žalobkyni pri 50 % podiele na zisku prináleží za zdaňovacie obdobie roka 2011 čistý zisk vo výške 10.312,73 EUR).

Možno súhlasiť s konštatovaním správnych orgánov, že dodatočne predloženým Ročným zúčtovaním preddavkov na daň z príjmov fyzickej osoby zo závislej činnosti za rok 2011" z 3.9.2012 preukazovaná odmena za výkon funkcie konateľa, nepredstavuje príjem obchodnej spoločnosti a teda zdanený príjem z tohto podnikania vyžadovaný v zmysle § 34 ods. 6 zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov, ale ide o príjem zo závislej činnosti, ktorý je vo vzťahu k podnikaniu obchodnej spoločnosti, alebo družstva nákladom a nie príjmom (§ 3 ods. 1 a § 5 ods. 1 písm. b) zákona č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov) a

preto túto sumu nebolo možné zohľadniť.

V súvislosti s namietanou retroaktivitou odvolací súd obdobne ako súd prvého stupňa nezistil dôvod odkloniť sa od skôr vysloveného právneho názoru k danej námietke, (v rozhodnutí NS SR sp. zn. 1Sža 3/2013 zo dňa 19.3.2013, v ktorom najvyšší súd uviedol: „Právna teória rozlišuje medzi retroaktivitou pravou a nepravou. O pravú retroaktivitu, ktorá je v našom právnom poriadku neprípustná, ide vtedy, ak dochádza k spätnej úprave právnych pomerov - teda ak súčasná platná a účinná právna úprava sa vzťahuje na skutočnosti a právne vzťahy, ktoré vznikli už v minulosti. Takýmto spätným pôsobením novej právnej normy dôjde k zmene právnych následkov, ktoré nastali pred nadobudnutím platnosti tejto právnej úpravy. Na rozdiel od pravej retroaktivity u nepravej retroaktivity práva a povinnosti, ktoré subjekty nadobudli v minulosti, zostávajú priznané, avšak môže dôjsť k ich zmene novou právnou úpravou. Vo svetle uvedeného sa odvolací súd nestotožňuje s názorom žalobcov, že nová právna úprava pôsobí retroaktívne. Práva založené skorším zákonom neboli novším zákonom spätne zrušené. Boli len stanovené nové kritériá pre povolenie prechodného pobytu cudzinca na území Slovenskej republiky a pre obnovu tohto povolenia (avšak do budúcnosti), ktoré v žiadnom prípade nemožno považovať za retroaktívne - už vydané povolenia na prechodný pobyt ostali v platnosti bez zmeny aj po nadobudnutí účinnosti nového zákona (samotný zákon to rieši vo svojich prechodných ustanoveniach). Zmena podmienok sa týka nových žiadostí o prechodný pobyt, resp. o obnovu pobytu, podaných po nadobudnutí účinnosti nového zákona.

V nadväznosti na to odvolací súd neprihliadol ani k odvolacej námietke žalobkyne vytykajúcej zákonom zmenené podmienky obnovenia pobytu za účelom podnikania na čas výkonu podnikateľskej činnosti spätne dozadu o 12 mesiacov, v dôsledku čoho podnikateľské subjekty nemohli ovplyvniť svoj hospodársky výsledok, pripomínajúc, že cieľom a účelom podnikania je nepochybne dosahovanie zisku /ktorým je v zmysle obchodného práva kladný zostatok na účte zodpovedajúci rozdielu účtovných výnosov a účtovných nákladov/ a je spochybnením takéhoto legitímneho ekonomického záujmu dosahovaný hospodársky výsledok účelovo ovplyvňovať alebo zosúladiť pre naplnenie kritérií vychádzajúcich z inej všeobecne platnej právnej úpravy.

Na základe uvedeného sa odvolací súd stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, že rozhodnutie žalovaného je v súlade so zákonom a ani námietky žalobkyne uvádzané v odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa neboli spôsobilé spochybniť závery, ku ktorým tento súd dospel a dostatočne presvedčivým spôsobom uviedol v odôvodnení svojho rozhodnutia. O zákonnosti takéhoto postupu nemal pochybnosti ani Najvyšší súd Slovenskej republiky, preto jeho rozsudok ako vecne správny podľa § 219 OSP potvrdil.

Pri rozhodovaní o náhrade trov odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 250k ods. 1 OSP a preto žalobkyňu, ktorá v konaní nebola úspešná ich náhradu nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.